

F. t. l. vedr. visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union m.v.

fremsættes overfor danske myndigheder, hvis den domfældte opholder sig i udstedelsesstaten, hvorimod det ikke er et krav, hvis domfældte befinder sig her i landet. På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at indkaldelsen ikke skal forkyndes for den domfældte, hvis den domfældte ikke opholder sig her i landet.

Justitsministeriet har overvejet, om spørgsmålet om tilpasning af den idømte sanktion kunne afvente den domfældtes overførelse her til landet. Den domfældte ville i så fald kunne være til stede under sagens behandling i retten. Ifølge artikel 10, stk. 1, skal den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten dog underrette udstedelsesstaten om afgørelsen om, hvorvidt dommen anerkendes og sanktionen fuldbyrdes, »herunder om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen«. Efter forslaget til rammeafgørelse er der endvidere ikke mulighed for at sende den domfældte tilbage efter at have modtaget den domfældte til fuldbyrdelse af den idømte sanktion. Rammeafgørelsen synes således at forudsætte, at der træffes en endelig afgørelse om fuldbyrdelse og om eventuel tilpasning af den idømte sanktion, inden den domfældte overføres til fuldbyrdsstaten.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at sagen skal kunne behandles i retten uden den domfældtes tilstedeværelse. Bl.a. af denne grund skal der efter lovforslaget beskikkes en forsvarer, der kan varetage den domfældtes interesser. Den foreslåede bestemmelse i § 54 a, stk. 2, supplerer retsplejelovens bestemmelser i § 731 og § 732 om beskikkelse af forsvarer.

Efter retsplejelovens regler om anke er der kun en begrænset adgang til at anke udeblivelsesdomme. Det foreslås derfor, at der etableres en særlig adgang til at anke, der er uafhængig af, om den domfældte har været til stede under hovedforhandlingen. Hvis den domfældte ikke har været til stede under hovedforhandlingen, foreslås det, at ankefristen på 14 dage regnes fra den dag, hvor retten sender en udskrift af dommen til den domfældte.

Efter reglerne om genoptagelse i retsplejeloven er der en særlig let adgang til genoptagelse af udeblivelsesdomme ved lovligt forfald. Da rammeafgørelsen som nævnt ovenfor forudsætter, at der træffes en endelig afgørelse om fuldbyrdelse her i landet og tilpasning af den i udstedelsesstaten idømte sanktion, inden den domfældte overføres hertil, er det nødvendigt at afskære denne adgang til genoptagelse.

Sagen skal derimod kunne genoptages med henblik på ophævelse af en dom om tilpasning af den i udstedelsesstaten idømte sanktion, hvis udstedelsesstaten

trækker anmodningen om fuldbyrdelse her i landet tilbage, efter at sagen er afgjort i anden instans. Efter artikel 10 a i rammeafgørelsen kan udstedelsesstaten således trække anmodningen tilbage, lige indtil fuldbyrdelse her i landet påbegyndes. Der vil endvidere være behov for at genoptage sagen, hvis den idømte sanktion ændres eller ophæves i udstedelsesstaten, efter at straffesagen er genoptaget i udstedelsesstaten. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 54 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, hvorefter begæring om genoptagelse skal fremsættes overfor den ret, som har afsagt dom i sagen.

Den foreslåede ordning svarer som udgangspunkt til de gældende regler i lov om international fuldbyrdelse af straf mv. Efter de gældende regler er domfældte dog som hovedregel til stede under rettens behandling af spørgsmålet om omsætning af den idømte sanktion og loven om international fuldbyrdelse af straf mv. indeholder derfor ikke særlige bestemmelser om udeblivelsesdomme mv.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 24 og 25.

Efter artikel 10 b i rammeafgørelsen kan fuldbyrdsstaten efter anmodning fra udstedelsesstaten anholde den domfældte eller træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på dens område, hvis personen befinder sig i fuldbyrdsstaten, og hvor dommen og atesten endnu ikke er ankommet, eller hvor afgørelsen om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen endnu ikke er truffet. Varigheden af sanktionen må ikke forlænges som følge af en periode i forvaring i medfør af bestemmelserne.

Artikel 10 b foreslås gennemført med den i § 54 c foreslåede bestemmelse, hvorefter retten kan anvende retsplejelovens regler om varetægtsfængsling og træffe afgørelse om, at en person skal varetægtsfængsles, når en afgørelse om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning kan eller må antages at kunne fuldbyrdes efter lovens bestemmelser.

Det er ikke tilsigtet at udvide mulighederne for varetægtsfængsling, og fængsling kan derfor kun finde sted, hvis der efter et konkret skøn ville være mulighed herfor i en tilsvarende dansk sag. Det er således f.eks. en betingelse for varetægtsfængsling på grund af undvigelsesrisiko efter § 769, stk. 2, jf. § 762, stk. 1, at den pågældende lovovertrædelse efter dansk ret er undergivet offentlig påtale og kan medføre straf af fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Hvis der er tale om et forhold, der ikke er strafbart efter dansk ret, vil der ikke kunne ske varetægtsfængsling her i landet.